Ч. 209 (10.592). Львів, субота 19. вересня 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—3 год. передпол. Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

## Двома лавами.

### Боротьба за земельну реформу.

В хвилі, коли над відродженою Польщею в семому році її істнування збираються чорні хмари, коли польські фінанси находяться над берегом руїни, коли всесильна Англія проявляє охоту взяти в куратель польських „непоправних ідеалістів" під оглядом економічним і політичним, в нутрі вариться, як перед бурею. Двома лавами виступають до завзятої боротьби, до війни на життя і смерть горожане польської республики.

Коли кажемо „горожане", то тим самим докладно означуємо, кого слід розуміти під цим конституційним терміном. „Горожане" в змістовому розумінні — це тільки члени пануючої нації. Боротьба ведеться не „державного" елементу з „протидержавним", не „національної більшости" з „національними меншостями", не „льояльних" горожан з „переворотовими елементами", тільки між найльояльнійшими польськими великими земельними власниками і їх апольоґетами з одного боку і т. зв. польською демократією, з другого. По одному боці воєнної лави земельні „зубри", по другому ті, які бажалиб ними стати. В одній боєвій лаві старі поміщики, в другій доробкевичі і їх прислужники. А все те називається шумно боротьбою за земельну реформу.

Перед феріями польський сойм більшістю, зложеною з пястовців, пепесівців, вшехполяків і представників міської жидівської буржуазії ухвалив, не оглядаючись — як звичайно на розпучливі протести представників непольських народів, закон про земельну реформу. Очевидно, цей закон має стільки спільного зі справжньою земельною реформою, як нпр. „утраквізація" українського шкільництва з реформою виховання. В соймі побідила „демократія", бажаючи якнайскорше довести до того, щоби замісць одиничних польських дідичів засіли на „кресах" **масово** нові дідичі, польські куркулі, бо — мовляв — Польща сягає тільки так далеко, як далеко сягає плуг польського хлопа.

Під таким „патріотичним" гаслом ухвалено закон, після чого він перейшов у сенат. І тут стрінув рішучий відпір. Консервативний сенат не признав „патріотичних" мотивів вповні вистарчаючими. Навпаки, він став на становищі, що „патріотично" було би вдержати status quo ante, бож польські поміщики — на його думку — є чинником культури взагалі, а на „кресах" зокрема. Вони є носіями й оборонцями польськости, вони є великими продуцентами, що годують міста, вони підносять хліборобську культуру. Чи може під цими оглядами рівнятися з ними простий Мазур, чи може він обняти опущену чи зредуковану по поміщикові станицю? Всі дідичі різко настроєні проти соймової ухвали, називають її грабунком приватної власности. Одначе не маючи відваги в цілости відкинути соймової постанови про земельну реформу, сенат зробив такі зміни й „доповнив" її такими додатками, що вони зводять в нівець проектовану земельну реформу. Становище консервативного сенату піддержали всі земельні власники. Не вдоволяючись позакулісовими заходами, недавно відбули вони свій зїзд у Варшаві, щоби — як твердив голова „Головної Ради хліборобських організацій" в Польщі кн. Каз. Любомирський—„зєднатися й тісно злучитися, щоби всіми леґальними засобами боронити наших прав в почутті, що боронючи їх, — боронимо держави".

І так поміщики „боронять держави", поборюючи земельну реформу, а „демократи" з пястовцями й пепесівцями на чолі теж „боронять держави", насильно проводячи в соймі свій реформаторський закон. Таким чином тут зустрілися на матеріяльному підкладі два „патріотизми", тут розгорілася довга й затяжна боротьба. Лунають погрози, гомонять оклики, трублять в боєві сурми.

Безсмертний В. Вітос, провідник польського куркулівства, вимахує пястуком і тупотить ногами в свойому „Пясті".

„Нехай **згине держава**, щоб тільки власність їх (дідичівських) ланів не була нарушена. Як колись Радзейовскі і Браніцкі — так сьогодня їх оборонці в сенаті республики єднаються з явними ворогами держави. Нова конфедерація польської шляхти з Німцями і Українцями! Засліплені лавою голосують з ними, не зважаючи на те, що Німці боронять пруських юнкрів, які в свойому посіданні мають величезну більшість землі на Поморії, що **Українці не скривають того, що оборонюючи двори перед парцеляцією між польських хлопів, — хотять ті двори самі загарбати**".

Ось так розвиваються обі боєві лави, ось так боряться нинішні і завтрішні дідичі.

Якеж наше становище в цій справі, з котрою з воюючих сторін вяжуться наші інтереси — хоч би тимчасово, переходово?

Зайвим було би зазначувати, що соймовий закон про земельну реформу є в першу чергу вимірений проти міліонів українського беззмельного й малоземельного селянства, і то в обох стадіях своєї реалізації: приватної парцеляції і державної розподілу після довершеного примусового викупу. Перша стадія, стадія приватної парцеляції дає вільну руку власникам чи парцеляційним установам в доборі покупців землі. З дотеперішнього досвіду знаємо, що український селянин тільки тоді міг за готівку одержати землю з парцеляції, коли переходив на латинський обряд, кидав свою предківську віру і народність. Одначе колиб навіть дідичі, притиснені конечністю, залишили свою дотеперішню „патріотичну" діяльність і загрожені примусовим викупом, продавали землю без огляду на національність покупця, то український селянин однаково не міг би взяти участи в парцеляції. Руїна села, повна недостача готівки й кредиту не дає спромоги навіть заможнійшим селянам купувати землю, а щож говорити про беззмельних і малоземельних селян, яких нараховується кругло 5 міліонів на західно-українській національній території. Тим більше некорисною є для нас друга стадія здійснювання земельної реформи, стадія казьонного порядкування поміщицькою землею. Відношення польського уряду до потреб українського населення дає нам певність, що й клапоть поміщицької землі не найшовся би в руках українського селянина. Другу стадію можна сміло назвати стадією **кольонізації**, проти якої мусимо боротися всіми силами, бо вона несе нам смерть економічну, культурну й політичну.

Коли такою має бути земельна реформа, то краще, щоб не було ніякої. Ось мотиви, які спонукують українських сенаторів голосувати в сенаті проти соймової постанови про земельну реформу. Йти частинно по одній лінії з дідичами. Земля в руках дідичів є депозитом зложеним у них нашим селянством, який скорше чи пізнійше мусить бути відданий його природному власникові. Земля в руках польського кольоніста є позбавленням варстату праці, заробітку і розвитку нашого селянства. І тому в нашому інтересі є переходово піддержувати тих, що бажають зберігати наш земельний депозит.

Ф. Ф.

## Подих руїни.

### Господарська катастрофа. — Меморіял Дубадеків.

Господарська кріза у Польщі дійшла в останньому часі до свого зеніту. Нема нині у Польщі людини, яка не відчувала би того важкого, гнітучого і безвихідного господарського положення. Найяскравійшим викладником тої катастрофальної ситуації є руїна найбільших польських банків. Вони падуть один за другим. За собою тягнуть у пропасть підприємства, купців і промисловців. Та цей процес загальної руїни ще не спинився, він далі відбувається і кине в пропасть ще не один банк, не одно підприємство і не одного купця. Суспільність втратила голову та попала у зовсім зрозумілу паніку. А фінансовий диктатор премієр Грабскі, що експериментував та переводив господарську вівісекцію на населенню, замісць схаменутися перед обличчам загальної руїни, дає далі волю своїй фантазії, розкриває нові пляни ще новійших експериментів.

Господарська і фінансова політика теперішнього уряду скрахувала не тільки в краю, вона цілковито підірвала до Польщі довіря і за кордоном. Дійшло до того, що Млинарскому у Льондоні дали до пізнання фінансові сфери, що без контролі над польською господаркою на позичку рахувати не можна.

Президент Польщі Войцеховскі у відповідь на те, заявив у своїй познанській промові з приводу свята Болеслава Хороброго, що

„довкруги чути багато про те, що в питанню видобуття капіталів найкраще було би, як би ті капітали прийшли із зовні. Але є тут поважне застереження, а сторожем його є я, як президент республики. Зовнішня допомога в нічому не може нарушувати нашої самостійности. І тому, якщо зявилась би пропозиція допомоги шляхом достарчання капіталу, а рівночасно політично нас від кого небудь узалежнююча, то я першим вважаю обовязком мого сумління — в часі святкування Болеслава Хороброго особливо сильно та рішучо сказати: Ні!"

Наведені слова найвищого польського державного достойника напевно не сказані без причини. Вони вимушені важкими обставинами, дарма, що розкривають цілу пропасть господарської руїни.

Чудернацькі фантазії прем. Грабского, розкриті ним у свому експозе, залякали на добре та викликали паніку і в польських партіях. Одні з них під першим грімким враженням замовкли з переляку, потратили голови і повірили в Грабского, або махнули рукою на яке-небудь спасіння. Инші, більше тверезі напали на нього, не пощадили йому ні комплїментів, ні лайки. Для зразку критики наведемо тут меморіял, який вислала до Грабского т. зв. Дубадеція, націоналістично-поміщицька партія, найбільше права соймова група.

В тому меморіялі підкреслено, що

сучасна кріза є найтяжча і більшої від неї Польща не переходила. Причиною того сильний упадок валюти, цілковита недостача кредиту, повний занепад і дезорґанізація господарського життя, цілковите фінансове вичерпання, недовіря закордону не тільки супроти держави, але й проти індивідуальних господарств та цілковите повне зужиття всіх резерв.

Надто вчасне покликання до життя бюджетового банку та завчасу введена тверда валюта, до того валюта оперта на надто високій монетарній одиниці, при дуже низькому закладовому капіталі та мінімальних резервах витворили такий стан річей, якого нікоди й ніде не можна найти, а гріш замісць стати слугою суспільного господарства, став його тараном.

Буджетові видатки держави і самоврядних установ, а також нечувано вишрубовані соціяльні вшвінування, далеко вищі ніж у західних державах, перерастають платничу спроможність суспільности.

Митна політика не оперта на міцку се

Red. czas. „Dilo" Pr. 671/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 205 (10.582) z dnia 15. września 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Miżnarodni dohowory i konstytucja a ministr oswity" a) między słowami: Polszczu... a: Peredusim, b) mały jobo ... a: I w naslidok, c) szkilnyctwo... a: utrakwizacja, d) szkił... a: nadchodyt. 2) „Jawo... nym porjadkom" a) między słowami: Fediw ... a: zamist, b) ale a: widdaw, c) w tomu a: ... czy dokazano zawiera znamiona ad 1) a) zbrodni z § 65 a) ustawy karnej, ad 1) b) wystąpku z § 302 ustawy karnej, ad 1) c) wystąpku z § 302 ustawy karnej, ad 1) d) zbrodni z § 65 a) ustawy karnej ... występku z § 24 ust. z 17.XII. 1862 l. 6. Dzpp. z 1863, ad 2) występku z § 302 ust. karnej uznał dokonaną w dniu 14. września 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i wydał zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 15. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. n. Lwów dnia 15. września 1925 r.

Hawel

стему, непостійна і нервова, у багатьох випадках суперечна з торговельними трактатами, спричинила у великій мірі погіршення торговельного біленсу. У наслідках усі кредитові установи, що опираються на власних фондах, є поважно загрожені у своїй екзистенції.

Польща, що перед двома роками була одною з найдешевших країв, стала тепер найдорожчим краєм на світі. Це обмежує — чим далі то все більше — можливість вивозу, а одночасно збільшує ввіз. Державні підприємства замісць бути джерелом прибутків, є великим обтяженням буджету, який треба покривати з податків. Та не зважаючи на те, у господарці держави і самоврядування видно далі розтратність, яка не личить тому важкому положенню. Недостача гроша є причиною того, що навіть збіжжа, так дуже вичікуване з цьогорічного врожаю, не має ніякого збуту.

Досвід учить, що правдива, трівала направа скарбу, не обрахована на ефект, мусить йти одним тільки випробованим шляхом. Ніяких ефектів ні виходів не має у тій ділянці, де править рахунок і твердий, життєвий реалізм. У нас хотіли йти надзвичайними шляхами. А біланс усіх дотеперішніх спроб такий, що господарське життя впало, цілий край зубожів, а новий гріш хитається і щезає.

Життя понад стан у державній господарці мусить скінчитися. З марнотратством публичного гроша, з величанським надміром адміністрації муситься зірвати.

Гріш не може бути самоціллю. Він є органічною цілістю господарського життя і ділить його долю та недолю. Адже нічого дивного, що занедбане урядом і важко недуже суспільне господарство, позбавило животних соків і той штучний квіт, яким є гріш, хоч вигодовано його коштом великих жертв і хоча здивував він увесь світ своїм наглим зростом і штучною силою.

Демагогічна податкова політика, нечувана в ніякій иншій державі, мусить бути теж змінена в новочасному дусі в напрямі загального оподаткування. А теперішнє витягання щораз більших податків зі суспільного господарства при рівночасно зростаючій пауперизації суспільности не дасться витримати.

Накінець мусить бути зревідована реформа валюти. Вічно робити похибки неможливо, бо Польща згине.

Так зясоване сучасне положення Польщі у названому меморіялі. Та ці і тим подібні меморіяли нічого не поможуть, бо премієр Грабскі має свої власні фантастичні рецепти, для яких апробату хоче позискати від Верховної Господарської Ради, яку він хоче ad hoc покликати до життя. Сойму скликувати він не хоче, бо на підставі давних повновластей він може реалізувати свої фантастичні замисли і без нього. Одним словом: політичні партії тепер без сойму безсильні супроти політики Грабского. І він її поведе далі, аж до льогічного закінчення.

# За союз поневолених.

## Конґрес національних меншостей у Женеві.

На день 14. жовтня заповіджено в Женеві підготовну конференцію представників національних меншостей для скликання конґресу тих меншостей. Конференція трівatиме три дні і наради по думці ініціяторівноситимуть неофіціяльний, приватний характер. Не зважаючи на те, викликала вона живе заінтересування серед національних меншостей. Найбільше уваги присвячують справі скликання конґресу Німці, що по війні опинилися в меншостях передовсім у новоповставших державах. Німці репрезентуватимуть на конференції аж 11 краєвих ґруп. Якщо конференція дасть вдоволяючі результати та усталить спільну плятформу, тоді в значно пізнійшому часі бувби скликаний конґрес представників національних меншостей з европейських держав.

Зі змісту розісланих на конференцію запрошень виходить, що детальної дискусії над положенням поодиноких меншостей не буде. За те буде дискусія в справі устійнення способів і засобів для запевнення прав національних меншостей взагалі шляхом законодавства. На порядку нарад стоять: 1) міжнародна толєранція як міжнародня природна засада; 2) важність засади автономії зі становища національних і культурних інтересів меншостей для удержання національного мира; 3) завдання міжнародніх організацій і установ а зокрема Ліґи Націй.

Учасники конференції, приймаючи запрошення до участи в ній, апробують тим самим таку основну плятформу:

1. Свобода національних і релігійних переконань становить частину природних прав цивілізованого світа. Та міжнародня підставова засада мусить бути проклямована і забезпечена законодатним шляхом; 2. Кожна держава, в якій крім правлячої нації живуть також инші, має забезпечити вільний культурний і господарський розвиток тих національних груп та уможливити їх членам користати з повноти політичних прав; 3. Кожна національна меншість, яка є спосібна до культурно-автономного життя, повинна дістати змогу національного розвитку шляхом творення публичних установ, зорґанізованих — залежно від умовин — на основі територіяльности, або обіймаючих усіх членів даної національности; 4. Ліґа Націй і инші установи, які прямують до забезпечення світового мира, є обовязані до апробати та проклямування тих кличів.

До участи в цій конференції приготовляються між иншими дуже енерґійно польські національні меншости з Литви, Лотви, Чехословаччини і Німеччини. З Польщі висилають Білорусини посла Єреміча, Москалі Богачова, Литовці теж окремого делєґата. Крім цього прибудуть на конференцію делєґації: шведська, данська, македонська, каталонська, румунська, чеська і инші. Самозрозуміло, що в конференції візмуть участь і Українці.



# Свято Російської Академії Наук.

**Перебіг святкування з нагоди 200-літнього ювилею Академії.**

В Академічній Фільгармонії в Ленінграді відбулося 6-го вересня ц. р. святочне ювілейне засідання Російської Академії Наук, яке одночасно було початком ріжнородного одноитижневого святкування 200-літнього ювілею Академії. На свято приїхали — згідно з радянськими джерелами — 250 заграничних учених і майже всі визначнійші вчені Рад. Союза; у комплеті явився дипльоматичний корпус, а уряд репрезентував голова Центр. Викон. Комітету (ЦИК) Калінін, нар. комісар освіти Луначарскій і заступник нар. комісара заграничних справ Літвінов.

Після відкриття засідання оркестра заграла „Інтернаціонал“, після чого Академічна Фільгармонія одіграла під батутою Глазунова спеціяльно складену кантату. Коротку промову виголосив президент Академії проф. Карпінскій. Голова ЦИК-а Калінін підкреслив значіння присутности великої сили чужинних учених, при чому перейшов до визначення ролі Академії в культурному житті Рад. Союза. Калінін візвав Академію, щоби вона співпрацювала у „створенню нового комуністичного громадянства, в якому можливим буде мирне співжиття усіх народів Союза“. Закінчив Калінін свою промову відчитанням адреси ЦИК-а, в якій ЦИК визнає Академію висшою науковою установою при Раді Нар. Комісарів і перейменовує Російську Академію в Академію Наук С. Р. С. Р. — Невідмінний секретар Академії Ольденбурґ переповів історію Академії. Він згадав вдячно про прихильність Леніна для матеріяльного забезпечення Академії та висловив бажання справжнього міжнароднього обєднання біля праці над спільною вселюдською культурою.

На святочнім банкеті промовляли м. и. німецький посол граф Брокдорф-Ранцау, та делєґати-академіки Норвеґії, Швеції, Франції, Англії, Італії й и. Луначарскій привітав „обєднання науки з революцією: обоє звязані однаковою ненавистю брехні і любовою правди“.

По пяти днях побуту у Петрограді всі учасники ювілейного свята переїхали у 2-ох спеціяльних потягах до Москви, де на двірці зустрів їх з музикою почесний відділ червоного війська. Всіх заграничних гостей поділено на партії по 4 особи, яким додано по одному окремому провідникові. На офіціяльних прийняттях, банкетах і т. п. в імені уряду виступав Чічерін. 14 ого ц. м. закінчилося святкування ювілею урочистим засіданням московського совєту.

Як доносить „Прагер Прессе“, заграничні гості звернули увагу на надзвичайно сердечний настрій до них з боку широкого населення. Враження з того, що вони побачили у Петрограді й Москві, є у ріжних чужинних учених ріжне. „Пр. Пр.“ підкреслює, що чимало закордонних гостей винесло скептичний погляд на внутрішньо-політичну структуру рад. держави. За те всі погоджуються, що останнє широко закроєне ювілейне свято Академії причиниться для поправи положення російських учених.

**Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!**

КЛИМ ПОЛІЩУК.

# „Із трикутника смерти“.

Неначе з глухої безодні летіли у простір північні вітри і сумно шептали поліські бори, чуючи сльози похмурого неба, що плакало млою осінньої ночі.

Сиві полотна мовчазних туманів трівожно здрігалися смертною втомою, а втома та, як ті сни пережитого.

Тільки там, десь у нетрях, на вузькій та багнистій дорозі, що безконечно довгою стрічкою простяглась над самою Случею, — йшло змагання людського життя.

Важкий, драбинчатий віз, із жалібним скрипом, повільно волікся за парою сухоребрих конят, які, знеможені важкою мужицькою працею, ледви-що плентали ногами, самі не знаючи — куди йдуть і до чого прийдуть...

Мужицька доля не пестила їх, як не пестила і самого господаря. Вони тільки те й знали, що все тягали, а за це їх завжди немилосерно били і завжди тримали голодними...

Жалібно витягнувши свої нужденні голови і сумно дивлячись у млисту далечінь, усе йшли і йшли, бо знали, що мусять так іти доти, доки тільки почуватимуть на собі пітжі шлиї...

На возі сиділо четверо: спереду сам господар підводи, високий та худий, із густо зарослим лицем, жилуватий мужик у кожусі та шапці, поруч нього — сліпий лірник із білою бородою та дрантивою лірою на своїх колінах, а із-заду — двоє військових у сірих шинелях та невиразних кашкетах. Один із них був кремезний і мав величезні котячі вуса, чим дуже відріжнявся від другого, що був якийсь круглий і наче горбатий.

Перед ними, далеко десь, мала бути маленька залізнича станція, куди вони їхали, але там лиш пітьма...

Пітьма вгорі, де важке темне небо; пітьма навколо, де все лиш дерева; пітьма і там, між деревами, — ніби потерчата, метушливо кидалися навманя, шукаючи захисту...

— Горілки!... Давай ще горілки!.. Хай я напюся й забуду про горе!..

— Як гулять, так гулять!... Ми не маєм уже чого тратити!..

Всі четверо, по черзі, пили з одної чарки жовтовато-рудий самогон і чарка що хвилини була повна вщерть і що хвилини осушувалася жаждучими устами.

Серед воза лежало дерев'яне барильце, коло якого сидів той, що з котячими вусами і, безупинно пив сам і наливав усім иншим. Здавалося, що вони забули про все, або все забуло про них, бо так далеко стояли від них отсі темні ліси і так безслідно втікала кудись ця вузенька дорога...

— Горілки!... Давай ще горілки!... Хай затемлю собі, як було і як згинуло!... А те, що ми темні, дурниця!... Дурниця і більше нічого!... Все нічого!...

Голос надривався і тільки хрипіло:

— А сонце, як не світило нам, так і не буде світити, якщо ми не накажем йому... Ніч темна, тумани безмовні, небо осліпле, а бори глухі... Коли мені зимно, так я мушу пити... Колиж мені сумно, ще більш мушу пити, бо хочу знайти собі втіху... Ось, налий ще одну... Випю чесно, до дна, як належиться... Раз пить, так пить, щоб кінець був...

Так говорив круглий і наче горбатий, а той, що з котячими вусами, даючи йому повну чарку, приказував:

— Пийте, бо й справді ніщо нам не світить... Не світить — ні сонце, ні місяць, ні зорі... Стратили долю, так хто-ж нас осудить?...

Чорні ворони крякали десь, ніби біду віщували, а вони все їхали і нічого не хотіли ні чути, ні знати, як і ті коні, що тягли цей віз.

Ще за „видного дня“ вибралися вони у дорогу і так їх тут ніч захопила. Обидва вони з одного полку і до одного села верталися, бо навіть сусідами були. В якомусь селі відпочивати сіли, а їх люде до хати запросили і самогоном частували, бо „саме весілля було“. Коли зашуміло у голові, то найняли собі цю підводу, а за решту грошей купили собі „на дорогу“ ціле барильце міцної горілки. Ще коли у тім селі гуляли, так цей лірник їм на лірі пригравав, а вони танцювали. Сівши на віз, почули, що жаль кидать старого, а тому взяли його з собою, щобй „веселійше їхалося“...

В дорозі гуляли, кричали, гукали, співали і без кінця і краю пили...

— Важко на серці, що всеналаремне, але не біда, якщо горілка!...

— Так, так!... Давай-же горілки!... Давно пив горілку!... Давай!...

Пили і не помічали, що їх віз ледве сунувся і що знеможені коні ледве переставляють ноги. Вони ледве-що чули одну лище вогкість цеї незвичайної, темної, осінньої ночі, яка начеб-то випливалася десь із лісових низин і своїм диханням намагалася здавити кожне їх слово, кожний звук голосу.

Десь коло півночі вже раптом затихли всі шуми лісів і стомлені вітри позгортали розгорнені крила. Замерли всі шелести жовтого листя, ще нижче схилилося небо, ще густійшими стали скрізь сиві тумани і тільки десь низько, невтомно хлюпощучися, шумували хвилі Случі.

Замовкли столітні сосни, затихла заболочена дорога, заніміло захмарене небо, тільки вони одні все

теоретичної освіти давати своїй молоді також фахове вишколення в якім небудь ремеслі, на що недавно на сторінках „Діла" звернув увагу др В. Сіменович.

Українці як молода нація, відчувають недостачі на ріжних ділянках національного життя і тому кидаються на всі боки, бажаючи їх усунути. Не диво отже, що це роблять нераз прихапцем. І якраз тому слід завести і тут якусь систематику та робити все пляново й обдумано завдалегідь.

Зовсім справедливо звернув недавно на сторінках „Діла" д. В. М. увагу на потребу організування української молоді торговельної й ремісничої, а навіть старшого міщанства.

Одначе цього було би замало, хоч як незвичайно важна й пекуча є ця потреба; для скоршого й успішнійшого здобуття міст треба нам конечно витворювати на ширшу скалю та доповнювати наш ремісничий стан.

Початок в цьому напрямку зробив у вересні 1922 р. Косів, засновуючи спілку „Гуцульське Мистецтво". По проєкту основників спілки мала би вона обіймати чотирі відділи, а саме: 1) килимарський відділ з підвідділом ткацьким і можливо ліжниковим; 2) столярський відділ з підвідділами різьбарським (гуцульська різьба), та тесельсько-будівельним; 3) керамічний відділ (гуцульське гончарство) і 4) кошикарський відділ.

З наміченого пляну здійснено вже й введено в життя килимарський відділ і частинно ткацький підвідділ, та [illegible] відділ.

[illegible] підняла з упадку килимарський промисл, що занепав був у часі війни, піднесла його на вищий ступінь, дає тепер заробіток около 40 людям, пускає свої вироби у світ під українською фірмою й маркою, та змагає послідовно до охоплення дальших галузей домашнього — в цьому випадку специфічно гуцульського — промислу і до заложення промислової школи, витворюючи потрібні для неї умови.

Все це вказує, що при добрій волі можна би багато зробити в цьому напрямку.

Та ця акція — хоч як корисна — далеко ще неповна. Тому треба йти в ній дальше. Саме тепер виринула тут думка заснувати в Косові, й то передовсім у Косові, ремісничу бурсу.

Плянована ремісница бурса не була би бурсою на зравок дотеперішніх, себ-то шабльонова, де бурсаки лише спали би й харчувалися. Плян є такий. Бурса призначена лише для замісцевих учеників, а в першій мірі для сиріт із наших захистів, отже мала би характер не місцевої, але загально краєвої інституції і була би оперта на спілці „Гуцульське Мистецтво".

Бурсаки, які бажалиб учитися килимарства, ткацтва, столярства, гончарства, або кошикарства, ходилиб до робітень „Гуцульського Мистецтва" на науку. В самій бурсі побиралиби науку українознавства та загально доповняючу науку.

Бажаючи отворити таку бурсу, треба би перше закупити площу, та побудувати відповідний дім на бурсу, а на це косівські Українці, які в весною найблизшого року, а можливо ще й цього року розпочинають будову церкви і „Народнього Дому", власними силами й фондами не можуть спромогтися; на це потрібно допомоги українського загалу. Ця допомога одноразова.

Дальше, щодо коштів удержання бурсаків, то справа не є така вже трудна. „Гуцульське Мистецтво" килимарським ученикам могло би платити за їх працю вже по пів році науки, а столярським по році, хоч приватні майстри не лише що нічого за час трилітньої науки не платять своїм ученикам, але ще від них жадають заплати за науку; уся ця винагорода за роботу бурсаків — учеників — ішла би на їх удержання в бурсі. Ходилоб лише про удержання бурсаків за час пів-, евентуально цілого року (учеників килимарських протягом першого пів року, а учеників столярських через цілий перший рік)!

Тут знову Косівцянам мусів би прийти в допомогу загал і то постійно, бо згадана ремісница бурса — як це вище подано — малаб не льокальний, але загальний краєвий характер. У першій мірі тяжів би обовязок на нашім духовенстві, котре кождої осени малоб обовязок зібрати на удержання бурсаків датки від своїх парохіян у натураліях і то в першій мірі в сумежних повітах, як снятинський, городенський, коломийський, а в дальшій — і в инших.

В такій бурсі виховалиб ми національно свідомих і фахово вишколених ремісників.

Одначе в ній не треба би було обмежуватися лише до тих ремесел, які охоплює „Гуцульське Мистецтво", тільки можна було би йти дальше, бо „Гуцульське Мистецтво" кладе собі за задачу охопити лише ріжні галузи гуцульського домашнього промислу, а нам треба наших найріжнороднійших ремісників!

В тій цілі можемо спровадити собі нпр. з Відня, з Праги або й зі Львова першорядного майстра шевця, відвести в бурсі одну велику кімнату і заложити шевську робітню; спровадити майстра кравця і в другій кімнаті заложити кравецьку робітню; спровадити майстра кушніра і в третій кімнаті заложити кушнірську робітню і т. д.

Для дівчат можна утворити робітні жіночого кравецтва, шиття і вишивок та гафту.

Таким способом витворили би ми поволі не лише наш ремісничий стан, у якого могли би полагоджувати свої орудки щодо предметів щоденного запотребування, але й здійснили би клич „Свій до свого", що не був би лише пустим звуком. Тоді ми малиб фахово вишколених першорядних своїх ремісників, та й вихованкам наших захистів далиб ми хліб у руки і забезпеку їх істнування. Теперішні наші захисти не забезпечують своїм вихованкам істнування на будуче. Нпр. у сусідки підписаного була вихованка з захисту еп. Хомишина в характері служниці. Колиж така дівчина втратить службу і не зможе иншої знайти, що тоді з нею станеться! Піде хіба на улицю!

Одначе колиб вона по виході з захисту попала в таку бурсу, як тут представлено, то не лише дісталаб національне виховання, але також мала би ремесло в руках як основу свого удержання і могла би заробити собі на удержання чи шиттям, чи чим иншим, тоді й не треба би було лякатися за її будучину, тоді була би вона і в будучині не лише чесною людиною, але й свідомим членом української нації!

До заснування такої бурси надається в першій мірі Косів і то з ось яких причин. Косів є осередком домашнього промислу, бо тут концентруються такі його роди: килимарство, ткацтво, кушнірство, гончарство; тут цвите гуцульська чудова різьба, тут є гуцульські будівничі церков, тут є гуцульські мосяжні вироби, тут є навіть гарбарі і взагалі в Косові є прихильний грунт та артистична атмосфера.

Чи на це впливає краса природи, чи вроджений Гуцулам талант, — се байдуже, бо не про причину тут йде, але про факти, які все полишаються фактами.

Косів можна уважати осередком домашнього промислу так само, як Райхенберг у Чехії, де також цвіли ріжні галузі домашнього промислу, та де поодинокі домашні промисловці лучилися в спілки, творючи таким чином сильнійші економічні одиниці, з яких опісля витворився теперішній фабричний промисл.

З цих причин безумовно треба би піддержувати гуцульський домашний промисл та заснувати ремісничу бурсу в Косові, бо деинде вона не мала би ні такого прихильного грунту, ні такої артистичної атмосфери.

З огляду на те, що — як сказано вище — Косівцяни, маючи инші пекучі потреби, не можуть власними силами двигнути потрібного на бурсу і майстерні будинку та набути площі власними силами, проте кожний, хто цінить гуцульський домашній промисл і спочуває справі заснування ремісничої бурси в Косові, буде ласкавий прислати відповідний даток на адресу: „Гуцульське Мистецтво" спілка з обм. пор. у Косові, на ремісничу бурсу, до розпорядимости д-ра Петра Рондяка, адвоката в Косові.

Нова плянована інституція буде обнята формою фондації. Вправді можнаб її оперти на філії „Товариства охорони дітей і опіки над молодіжю", але форма фондації є тривкійша. Фондаційна рада буде складатися з представників українських товариств в Косові, парохів Косова і околичних громад, як також відпоручників цих громад української народности. Намічені члени фондаційної ради будуть творити тепер комітет.

В користь будучої бурси деклярували: 1) Бунда Теодор 10 ам. долярів, 2) Григорцева Марія 10 ам. долярів, 3) Курпелко Михайло 10 ам. долярів, 4) Мокловичівна Леся 5 ам. долярів, 5) д-р Рондяк Петро 100 ам. долярів (в ратах), 6) Володимир Гнатюк 5 ам. долярів, 7) Лепкий Богдан 25—50 ам. долярів.

Всі потрібні формальности зобовязався перевести д-р П. Рондяк.

*Д-р П. Рондяк.* *Волод. Гнатюк.*

## Спинення „утраквізації".

В останній хвилі повідомляють нас:

В четвер (17. ц. м.) явився на філії акад. гімназії візит. Сосніцкі і у с т н о вдержав „утраквізацію", припоручуючи повернути до попереднього стану.

„Слово поль." повідомляє, що мін. Ст. Ґрабскі зарядив завішення утраквізації 1-ших кляс чотирох гімназій цебто у Львові (2), Тернополі і Перемишлі на ц. р. шкільний. Причиною того є, що не записався до тих кляс ані один Поляк.

# ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

### Промова сен. Чернавського.

17. 9. на засіданні сенату при дискусії над проєктом закона про земельну реформу сен. Ч е р к а в с ь к и й заповів, що Українці й Білорусини не голосуватимуть за проєктом закона. Проєкт цей змірає до поселення на окраїнних землях польського селянина для польонізації окраїн. Такий проєкт можемо або повалити, або з усіх сил змірати до невиконання його. Не боїмося закидів антидемократизму й шовінізму. Агресивність польської демократії є бодай для нас гіршою; як агресивність правиці. Давнійше пр. покликувалися на історичну місію польського народа на східних землях, нині замісць ославленого месіянізму ідеться на окраїни в імені демократизму для инших цілей. Виступаємо тепер проти сего того проєкту закона як колись сенатор Стецький в російській думі протестував проти переведення російським урядом зем. реформ на польських землях. В імені українського й білоруського клюбу заявляю, що ми одинокі господарі на наших землях і самі собі переведемо правдиву і праву зем. реформу нашими власними законодатними тілами, а будемо апелювати до опінії всього цивілізованого світу з причини наслідків, які завдають нашому народові.

# Біржа.

*Львів, 18. вересня 1925.*

### Гроші.

Амер. дол. 6·30 — 6·35, канад. дол. 5·70 — 5·75, чеські кор. 0·17·75 — 0·18·00 леї 0·02·75 — 0·03·00, франц. франк 0·26·50—0·27·00, швайц. фр. 1·09—1·10, анг. фунт 27·60—27·90.

Золото. 20 кор. 23·80 —24·00, 20 франк 22·50—22·70; 20 марк. 27·50—27·70; 10 руб 29·50—30·50.

Срібло. Австр. кор. 0·48·00—0·50·00, 5 ам. кор. 2·50—2·60, фльорени 1·25—1·30, рубл. 2·00—2·10, рубель дрібним сріблом 0·99—1·00.

### Збіжа.

Пшениця кр. з 1925 р. 22·00 23·00, жито гал. з 1925 р. 16·00—17·00 овес гал. 14—15

# Бібліоґрафія.

### ЖУРНАЛИ:

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВИЙ ВІСТНИК, Львів. Книжка IX. за вересень 1925. стор. 96. Зміст: 1) Марко Черемшина: Парубоцька справа; 2) В. Софронів-Левицький: Грішник; 3) Марко Антіох: Судний День; 4) Евген Маланюк: Весна; 5) Антін Крезуб: Партизани; 6) Даждьбожич: *.*; 7) В. Калинович: Чого домагаються наші діти?; 8) В. Залозецький: Про задачі історика українського мистецтва; 9) Едмонд Жалю. Пер Люіс; 10) Пер Люіс: Поетика; 11) В. Бітнові: Атакування Запорожської Січи 1775 р.; 12) Меріям: Зарис сучасної галицької поезії; 13) С. Маслов: Нова сила. Бібліографія. Нові книжки.

„СВІТ", ілюстрований двотижневий журнал. Львів, ч. 11. Зміст: Мих. Рудницький: Тіням двох письменників—Володимир Самійленко—Осип Маковей; О. Маковей: З дірики; В. Самійленко: Поезії — Лікування в старині; Д-р Л. К—: Життя і смерть, І. Смерть і безсмертність, З життя на Волині. Перший великий процес на Волині. Нашим наймолодшим; Галина Орлівна: Звідки вона?, З Підкарпатської Руси, Цікаві спостереження: І. С.: Чудо техніки — Два молоді українські малярі: Микола Глущенко, Іван Бабій — Тайни північної зорі — Одна із загадок. — В. Т. Цинтар. — А. Волошак: Осел — Казка — Насліддство і геніяльність — Рад — Наші пластуни — Термометр — Заміщання Фламаріона — Вежа Айфля — Література — Помилка — Зі спорту — Найславніща собака — Людина і мавпа — Колишній житель землі — Що таке бібліє? — Найбогатші люде в Америці — Загадки — Веселий куток. — І л ю с т р а ц і ї: Похорони Осипа Маковея — світл. М. Баймер. Залішики — О. Маковей на смертній постелі — св. тл. М. Баймер. Заліщики — Володимир Самійленко — Осип Маковей — З життя Волині — Засуджені — Діточий садок: В гостях у дітей — Сніданок на вільному повітрі — З Підкарпатської України: Будинок реальної гімназії в Береговім — Матуристи з проф. В. Пачовським — Пластуни. — М. Глущенко: Акт: Картярі. — І. Бабій: Портрет жінки: Автопортрет — Полярне світло в виді ленти — Полярне світло в виді змія — Люди-ліліпути — Ex libris д-ра К. Восвідки — Пластуни при зірваному мості — На прогульці Дністром — світл. В. Годієн — Вежа Айфля в повені світла — Дружина копаного мяча „Сокіл IV." Львів — Собака Бальто — Люди й мавпа — Колишній житель землі. — В додатку: 9 аркуш повісти П. Бенуа „Атлантида". — Передплата „Світу" виносить 6 зол. на квартал. — Адреса: „Світ", Львів вул. Руська ч. 3.

КУЛЬТУРА. Львів, ч. 8—9, серпень-вересень 1925. Зміст: До читачів і передплатників. И. Виссарионович: Марксізм і національне питання. С. Задерпівський: Монізм у природі і суспільстві. Кр.: Літературно-Науковий Вістник. Л. Давидович: Футуризм. М. Каварський: Жидівсько-польська угода. Н. Лазаркевич: Апологія й апологети москвофільства. Визвольна боротьба Рифкабілів. Н. Лазаркевич: Польща і Німеччина. Проф. І. Шимонович: Галичина. Конфіската „Культури". Я. Гемпель: Обоз зміні. Політична хроніка. Документи і матеріяли. Літературні справи. Поміченi друкарські похибки з попередних чисел. Хроніка. Книжки й журнали.

НАША ГРОМАДА, Подебради. Ч. 8—9 за серпень, вересень. Зміст: 1) О. Бурова: Куди вони простують. 2) Б. Шіяко: В добі феній. 3) Гладач: В потугах шукаю. 4) Оліврон: Високими Татрами в літі. 5) *.*. З поезій майбутнього (шарж). 6) О. Лотоцький: Казка про білого бика. 7) М. Литавицький: Pro domo sua. 8) Бехинак: Бехинські враження. 9) Військовий: На „кобилкову" тему. М. Бурдявий. 10) М. Дикий: Хоругви. Брижи життя. 11) Л. Биковський: Український Гордімалка. 12) *.*. [illegible] рух в Галичині. До проблеми українських абсольвентів. 13) С. Володимирів: Світовий урожай в р. 1925 взагалі та на Україні зокрема. 14) Г. В. На місцеву тему. 15) Varia.

УЧИТЕЛЬСЬКЕ СЛОВО, Львів ч. 8—9 за вересень 1925, стор. 32.

СІЛЬСЬКИЙ СВІТ, Львів ч. 7. Липень 1925 стор. [illegible]—[illegible].

НАРОДНІЙ ПРОСВІТА, Львів ч. 7. за вересень 1925 стор. 101—120.

ЛАСТІВКА, місячний журнал для українського народа. Рік I. ч. II. Редагує [illegible]

льонів. Зміст: Відділ оповідань. Вісти зі світа. Відділ релігійного освідомлення, Веселий куток. Виходить у селі Бишках, з. Конюхи ад Бережани. 16° стор. 30.

НАШ ПРИЯТЕЛЬ, Львів ч. 7. Вересень 1925 ст. 97—112.

## Зі спорту.

**Перед змаганням „Україна" — „Навмонеа".**

Дня 21. п. м. грає наша мистецька дружина, львівська „Україна" з першою дружиною Ż. K. S. Hasmonea. Вперве від часів війни стрічаються дружини, які перед війною були в найкращих спортових зносинах. Тоді вони стояли на рівні. Повоєнні відносини зірвали ці звязки. Український спорт пішов окремим шляхом, гуртуючись біля спортової секції „С.-Б." — Українського Спорт. Союза. Жидівський спорт робив спершу спроби станути на власні ноги, одначе вони не повелись і він підчинився начальним властям польського спорту.

На чоло українського спорту висунулась „Україна". Змагалась вона з усіми українськими дружинами краю, находила вряди-годи сильного противника, в поді: тернопільського „Поділля", станиславівського „Буй-Тура", перемиського „Беркута" і стрийської „Скали", одначе все виходила з бою перемогою. Ні разу не міряла своїх сил з противником сильнійшим від себе, в наслідок чого витворилась у цілої дружини деяка зарозумілість, легковаження противника і переконання, що їй більше нічого вчитись не треба. Єдиний протизасіб був: дати дружині тренера, але ізза матеріяльних невідрадних обставин, з якими кождорічний виділ мимо найкращих зусиль не міг дати собі ради, не можна було зробити цього. Дружина з кождим роком відставала що раз більше від своїх передвоєнних суперників, як Рогоб, Скалі і Hasmonea, не йшла ні вперед, ні взад, себто топталась на місці. В останніх часах бачимо в „Україні" зміни на краще. Є спроби видобутись з того блудного колеса, в яке наш спорт попав. Грачі є і то добрі, тільки треба дати їм змогу грати з кращими дружинами. Сильнійшої від себе серед наших дружин „Україна" не найде, а до Чернівців на Буковину задалеко. Ясний висновок з цього, що — хочемо, чи не хочемо — мусимо шукати звязків зі спортовцями тих народів, з якими доля судила нам разом жити. Перший крок в цьому напрямку вже зроблений: „Україна" грає з найкращою жидівською дружиною Ż. K. S. Hasmonea (за дозвіл з L. Z. P. N. подбала Hasmonea.) А тепер кілька слів про Hasmone-у.

В той час, як „Україна" збирала дешеві лаври в рамцях Українського Спортового Союза, Hasmonea найшла собі тренера і під його вмілою рукою робила такі ґрандіозні кроки вперед на футболевім спорті, що скоро видобулась з II-ої кляси і зайняла в I-ій класі львівської округи те почесне місце, на якім сьогодні бачимо її. Противник сильний, отже і боротьба буде з ним важка. До неї слід добре підготовитись. Найважнійша річ: щоб склад був як найсильнійший і зіграний зі собою. Як ходять балачки, є в декого охота скріпити дружину свіжими членами „України" (грачами краєвих дружин, які перебувають у Львові на студіях); це був би великий промах, який міг би відбитись болючо на вислідї; бо годі дружині вибороти почесний вислід, коли в ній гратимуть нетреновані з дружиною грачі. З такого небезпечного експерименту слід зрезиґнувати, а краще подбати, щоби дружина в звичайному складі, скріпленому одним, або двома давнійшими грачами, перевела в цьому останньому тижні раціональні тренінги і то в повному складі.

Минулого року я складав на V. Запорізькі ігрища репрезентаційні дружини Львова та краю; отже маю деякий досвід в тому напрямку. На мою думку найкращим був би такий склад „України" на день 21-го ц. м. Ворота: Барусевич; Залога: Иойко, Грещук; поміч: Білявц, Ґіба, Дидьо; напад: Тепленький, Лисик, Мурський, Конашевич, Еліяшевський; резервові: Чорній І., Кінев. Участь Конашевича в нападі є необхідна, бо він як відомий з пробоїв при новій системі offside-овій буде міг стати дуже корисним. Цей склад, як мені відомо, є висловом бажань самих грачів „України".

**Володимир Стоцький.**

## ✝ Посмертні згадки.

І знов жалібна вістка. Невмолима смерть вирвала з посеред круга живих людину в розцвіті віку, що могла щиро послужити своєму народові. В середу в ночі розпрощався з цим світом старшина УГА. **Михайло Когут.** Уроджений у 1896 р. як син старої міщанської родини в Бучачі. В часі світової війни перейшов дорогу і горе „бездольного Івана". З австрійським військом дістається к Одесу, опісля переходить в ряди Української Галицької Армії, де дослуговується старшинського ступня. Після розгрому наших сил вертає до краю, де стає щирим працьовником акційної спілки „Полотно", на якому то становищі віддає всі свої сили цій інституції. На жаль, недуга, якої зародок взявся серед воєнних невагодин, зросталa: В р. 1924 при реорганізації „Полотна", звільнено від обовязків і покійного, — що був найкращим і найпильнійшим робітником.

З покійником сходить у могилу тип людини ідейної і характерної. Осиротив жінку і півтора-літну донечку. В. И. П. — Похорони відбудуться у Львові з дому жалоби вул. короля Лещинського 25 в 3. год. пополудні — на янівське кладовище.

**Ольга Кузьман**, учениця I. кл. Торговельної школи Тов. „Просвіта" у Львові, померла дня 13. вересня по тяжкій грудній недузі в 19. році життя. Похорон відбувся в Дроговичах дня 14. вересня ц. р. В. Її память.



## ОПОВІСТКИ.

**Український мішаний хор Д. Котка:**
У суботу 19.IX. — Требовля. 115 15—?
У неділю 20.IX. — Теребовля.
У понеділок 21. IX. — Тарнопіль.
У вівторок 22. IX. — Тарнопіль.

**Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру О. Мітневич:**

Хоростків. Саля Сокола.
19.IX. „Вій".
20.IX. „Майська ніч".
21.IX. „Казка старого млина". (прощальна вистава).
Микулинці. Саля Нар. Дому.
22.IX. „Дні нашого життя".
23.IX. „Сатана". (прощальна вистава).
Тернопіль Саля Міщан. Братства.
24.IX. „Дні нашого життя", (переїздом одна вистава).
Бережани. Саля Сокола.
26.IX. „Циганка Аза".
27.IX. „Маруся Богуславка".
29. IX. „Пан Твардовський".
30.IX. „Вій".

З 15.IX. вступив до Театру як головний режісер відомий артист Вп. Бенцаль. Разом з ним зістали заанґажовані артистки: Вп. Бенцалева і Вп. Барвінок. Театр має намір в скорім часі „завітати на кілька вистав до Львова. 131 16—?

**Вписи** на однорічний торговельний курс приймаються в домівці Торговельної Школи Т-ва „Просвіта у Львові вул. Корнякгів ч. 1. в будні дні від 9—10 рано. Предложити треба матуральне свідоцтво і зол. 10 вписового. 1—3

**Позір!** Руханка в „Соколі-Батьку" зачинається 15. вересня н. р. та обіймає відділи, які вправляють в слідуючих днях: Членн: понеділок, пятниця від 8—9 веч. Членкиці: вівторок, пятниця від 7—8 веч. Старші учениці: вівторок, четвер від 5—6 попол. Молодші учениці: четвер, субота від 4—5 попол. Старші ученики: середа, субота від 6—7 веч. Молодші ученики: середа, субота від 5—6 попол. Реміснича молодь: середа, субота від 8—9 веч. Вписи та інформації в „Соколі-Батьку" Руська 20. — **Руханкова секція „С-Б".** 2—?

## Дрібні оголошення.

СТУДЕНТКУ на мешкання і харч прийметься. Інформації в Адміністрації „Діла". 465 3—4

ДВІ панночки найдуть приміщення. Сихів, Софії 22. 475 2—3

ПОШУКУЮ Онуфрія Пашука, мав перебувати у Франції. Хто знав би що про нього, буде ласкавий повідомити С. Пашуківну, Скорики. 467 2—2

ПРИЙМУ одну або дві студентки на мешкання, вул. Супінського 19, II. п., Галерія на ліво. 468 2—2

## ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.



## Зїзд Торговельників,

**Абсольвентів Вищих Торговельних Шкіл і Однорічних Курсів**

відбудеться у Львові в малій салі Муз. Тов. Лисенка 20. вересня ц. р. — Початок 9. г. рано.

Проситься всіх Товаришів безумовно явитися.

2—2 **Тимчасовий Комітет.**



## Звичайні Загальні Збори

**Товариства „Бурса св. О. Николая в Перемишлі"**

відбудуться в вівторок дня 29. вересня 1925 в год. 5. вечером в салі „Українського Інституту для дівчат в Перемишлі". На случай браку комплєту, відбудуться того самого дня в тій самій салі другі збори в год. 6 вечером. 478 1—1

Порядок нарад:

1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів. 2) Звіт секретаря за адм рік 1924|25. 3) Звіт управителя бурси за адм. р. 1924|25. 4) Звіт касієра Товариства за адм. р. 1924|25 5) Звіт контрольної комісії за адм. р. 1924|25. 6) Справа адміністраційного управителя. 7) Вибір членів виділу. 8) Зміна статута.

## Звичайні Загальні Збори

**„Кредит. Торговельної Спілки"**

кооперативи з обм. порукою в **Радехові** відбудуться дня 29. вересня 1925. в год. 12 в полудне в салі Народного Дому в Радехові. Порядок нарад поданий в ч. 37 Господарського кооперативного часопису з дня 9. п. м., а також виложений разом з біляпсом в льокалі кооперативи.

477 1—1 **Надзірна Рада.**

ПОШУКУЮ лекцій на селі. Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Студент". 480 1—1

ПОТРІБНА негайно інтелігентна жінщина в середнім віці до ведення хатного господарства і кухні у священика вдівця. Зголошення з услівями до уряду парохіяльного, Горожанка п. Іосо. 479 1-2

ДО іспиту кваліфікаційного буде приготовляти і повторяти професор шкіл середніх. Відомість: Горецька, Иосафата 8., Львів. 482 1-3



За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.